

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Carrer de Corró, 162

LA POLÍTICA DE VENJANCES

Una sessió de la Comissió Municipal Permanent

Segueix l'obra de venjances de l'Alcalde de R. O., senyor Camillo i Mustarós i de tota la colla de quimerosos que l'acompanyen. A les destitucions de l'agutzil senyor Guinart i Rocabert i altres empleats, ha seguit la del Secretari de l'Ajuntament, don Claudi de Boét i Bigas.

Sots l'excusa d'una incompatibilitat no provada encara, i decretada faltant a totes les disposicions vigents, dijous passat la Comissió Municipal Permanent acordà, per tres vots contra un, la destitució d'aquest funcionari. El segon Alcalde de R. O. que hem patit a Granollers durant el temps que governa Espanya el Comte de Xauen, dona carn a la fera, i la fera resta inconscientment astorada i satisfeta del botí que li tira l'home més funest que Granollers podria haver patit. En Camillo i Mustarós ha estat sempre un rabiós de marca; i avui ho és més encara d'ençà que seu al sitial que, com Alcalde de R. O., li pertoca.

Segueix la ratxada de disbarats i atropells que, emparats per En de Riba i En Trias de Bes, dicta En Rossell, sense ni saber el que fan, i voten i acorden En Camillo, En Prades i En Gibert.

On arribarem? A ben segur que a un carreró sense sortida i que l'única víctima serà la ciutat en darrer terme.

El què l'Ajuntament ha fet amb el Secretari és un acte de màxim caciquisme, contra tot dret i faltant a les lleis. Això, tots els qui ho feren, ben bé que ja ho sabien; sols que pot més la promesa d'un de Riba quan els diu que no els passarà res, puix que per això manen, que totes les disposicions escrites i en vigència. Llàstima que no hagi estat el mateix de Riba el qui votà la destitució d'En Boét! Fa pena de pensar que els responsables són uns infeliços que no saben el què han fet, i que, d'haver-hi i de fer-se justícia, ells, o els seus hereus satisfaran del seu peculí particular les mensualitats que al Secretari hauria de pagar-li l'Ajuntament durant tot el temps que estigui sospès. Si la inconsciència de les multituds no fos tan marcada, a ben segur que hi hauria algú que hi veuria clar; més, la ràbia tot ho cega, i ningú no sap on va.

Que feien una malifeta, sí que tots ho sabien; de no ésser així, com s'explica que, per ordre expressa de l'Alcalde, es tanquessin, pels agents de l'Alcaldia, to-

tes les portes de Ca la Ciutat, a fi i efecte de que a la sessió, que ha d'ésser pública, no hi entrès el poble? La coartada estigué ben pensada; és pròpia dels malvats que s'aprofiten de totes les circumstàncies que poden afavorir els seus plans de dolenteria.

Més, cap poble de l'importància de Granollers ha tingut de valdre's de mides semblants com les que prengué l'Alcalde dijous passat per impedir que els nostres amics tinguessin accés al saló de sessions. Tots els agents de l'autoritat en funcions actives i ordres terminats; la guàrdia civil preparada i a punta les ordres de l'Alcalde; les portes de l'Ajuntament, com ja hem dit, tancades ja d'una hora abans de la sessió. ¿Perquè tantes precaucions?

Si la raó els assisteix; si el poble està sols disposat a apoiar-les i a servir-les; si compleixen amb la Llei; si tothom, tothom, està al costat de l'Alcalde, ¿per què s'han de pendre mides com aquestes?...

Es que quan un sap que el que intenta fer és una vilesa, per moltes mides que prengui mai en té prou. I l'Alcalde de R. O., senyor Camillo i Mustarós, sabia de sobres que el que anaven a fer era una malifeta atemptatòria a tots els drets i que es veia obligat a portar-la a terme per a donar compliment a un gest de *chulo* que havia fet a la Guatlla.

Ell s'en penedirà. Aquest acord, com d'altres ja presos, són dels que tornen a la boca. I, admetent que la justícia fos prou dèbil per ésser comprada — que no pot admetre's — ni l'influència d'un Cambó ni la gent de la Lliga no es perpetuaran, i quan s'acabi aquesta dictadura d'ara encara pot restar penjada la pilota i, qui sap qui haurà d'abastar-la! ¿Caldrà recordar novament els casos d'en Viadé, de Sant Feliu, i de l'Alsina, de Mollet?

El què convindrà exigir, quan el cas arribi, és que no sigui Granollers qui pagui els plats trencats per quatre babaus, sino que hem de procurar que siguin, tal com als pobles esmentats, els consellers que votaren la destitució damunt dels qui caigui tota la responsabilitat. D'aquest punt ja ens en cuidarem nosaltres. Els pobles dignes, quan tenen la desgràcia de patir consellers tan rucs com els que avui pateix Granollers, be fan prou de suportar-los; no se'ls pot pas exigir, a més a més, que paguin les seves burres.

El fracàs d'una política

Ens volem referir, avui, al fracàs que han tingut els procediments emprats pels nostres amics polítics que governaren Granollers i el districte, no sols en els sis anys i escatx de govern dictatorial, sino ja de molt abans.

Cal reconèixe'-ho sense eufemismes de cap mena: l'actuació pública dels homes que l'any 1915 imposaren, per la raó del convenciment, un criteri polític i una orientació sentida per una gran majoria, en els anys de govern dictatorial s'ha mixtificat, amb tot i que cal aclarir que els procediments de violència que arreu empraren els homes que mai no havien governat ni jamai no tornaran a governar, aquí a Granollers no es conegueren.

Els procediments propis dels homes de la dictadura no els sofrírem durant els anys del govern Primo de Rivera; s'han sentit molt més aguditzats en aquests deu mesos del govern de la Lliga Regionalista vers la normalitat (?), que no en aquells sis anys, quatre mesos i tretze dies de la primera dictadura. I és que els homes d'aquell temps eren una continuació dels vertaders i genuïns representants del poble granollerí; i, com a tals, no havien ni podien emprar procediments de govern que repugnen a tota consciència de ciutadà que vol ésser lliure.

A ben segur que aquestes nostres afirmacions podrien fer-les els dirigents de l'Ateneu Obrer Cultural si amb justícia i llibertat vulguessin manifestar-se. Altra hauria estat la seva sort, i altres els sofriments dels ciutadans inquietos, si la direcció de la cosa pública a Granollers hagués estat (com en quaiques moments semblava que anava a caure) en mans dels qui, com l'home de la brusa i el seu acompanyant en el carro de garrins la nit del 13 de juliol de 1912, intrigaven constantment per a fer-se—juntament amb els de la Guatlla— amb el govern de la ciutat nostra.

Més, això no priva que reconeguem els errors comesos pels alcaldes i consellers de la Dictadura.

L'actuació seguida en aquests darrers temps no responia al fet que creà la força en els anys 1915 a 1920. Ni es consultava l'opinió dels amics polítics, ni tan sols es pensava en que hi havien companys i amics. El darrer d'arribar era quasi sempre el primer d'asseure's. La noblesa en la manifestació del pensar, la sinceritat en el dir i la franquesa crua que alguns empraven, eren coses conceptuades com una declaració de guerra. El qui volia opinar, era considerat tot seguit com un enemic; i d'aques-

Contribuent

Quan se't presenti al cobrament l'impost d'inquilinat, recorda't que En Ramon Montañà assessor honorari de l'Alcaldia, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE.